

SINDBAD EL MARÍ¹

És aquest un dels personatges més coneguts de *Les Mil i una nits*, prototip del viatger i marí, s'enfronta a tot tipus de perills, a més de descobrir exòtics paisatges i de tenir coneixement d'éssers i de criatures meravelloses. Sinbad, mogut pel desig d'aventura, reprendrà una i altra vegada els seus viatges, fins que, un cop ja fatigat, torni a casa seva, Bagdad, a descansar i romandre amb els seus. A la mateixa vegada, Sinbad és també un bon cronista, un hàbil narrador que sap com captar l'atenció de l'oient i que dosifica tot allò que d' excepcional i inèdit conté el que ens explica.

PRIMER VIATGE:

Vaig² invertir els diners en la compra d'alguns objectes per a comerciar i útils de viatge i, quan tot fou a punt, em vaig embarcar en un falutx i vaig navegar riu avall, fins arribar a Bàssora. A la ciutat costanera, em vaig procurar un passatge per una nau mercant i, de seguida que fou aparellada, em vaig fer a la mar en direcció a l'orient llunyà i misteriós. Tot va anar a les mil meravelles durant un temps. Navegàvem a tot vent, amb les veles inflades, solcàvem un mar darrera l'altre i anàvem de port en port venent i comprant mercaderies. Un dia vam arribar a les envistes d'una illa paradisiàca i, tot i que semblava deshabitada, l'arraix, a petició d'uns quants de nosaltres, disposà que tiressin l'àncora. Havíem pensat que l'indret mereixia una visita.

La majoria vàrem desembarcar i jo, en companyia d'altres passatgers, vaig recórrer l'illa de cap a cap. No era gaire extensa, però sí molt bonica. Després d'haver-la recorregut a pleret vam tornar a la platja, on la resta de companys ens esperava: els uns rentaven roba, els altres descansaven i, entre tots, decidírem d'encendre un foc a terra per cuinar alguna cosa per menjar. Arreplegàrem branques i branquillons de per allà els voltants i ja havíem encès el foc quan vam sentir que ens cridaven des del vaixell:

¹ Tots els textos són de l'edició de Dolores Cinca i Margarita Castells: *Les Mil i una nits* (1994), Barcelona, ed. Proa, 2004.

² *Op. Cit.*, Vol. II, Primer viatge, Nit 538, p. 565-567.

-De pressa, veniu! Embarqueu de nou!- s'esgargamellava un tripulant. Vam fer gestos indicant el foc, perquè s'adonessin que pensàvem quedar-nos-hi una estona, però vet aquí que, de sobte, vam notar que el terra es movia.

-Torneu ràpidament! Salveu-vos!-cridà l'arraix.

El terra es va moure encara amb més força i el pànic s'apoderà de nosaltres.

-Correu o la passarel·la s'enfonsarà!-tornà a cridar l'arraix-. Això no és una illa, és un peix!

Sí, senyors, així com ho sentiu: no havíem posat els peus a terra, sinó a l'esquena d'un peix enorme que, des d'aneu a saber quan, havia romàs quiet en aquell punt. Amb el temps, la sorra s'havia amuntegat al seu damunt i fins hi havia arrelat la vegetació. La cremor del nostre foc l'havia deixondit i s'havia començat a bellugar.

- Explica el significat de les paraules subratllades: *falutx*, *arraix*, *a pleret*, *esgargamellava*, i *deixondit*.
- Sindbad és, d'una banda, un mercader, i de l'altra, un aventurer. Assenyala les parts del text que ens mostren aquestes dues facetes de la seva personalitat.
- Què és el que sorprèn de la història de Sindbad i que fa que valgui la pena escoltar-la?

SEGON VIATGE:

De nou Sindbad té set d'aventures i deixa Bagdad rumb a Bàssora per embarcar cap a indrets misteriosos i llunyans. Potser, l'episodi més conegut d'aquesta part sigui el de l'au *roc*³ quan Sindbad s'enlaira cel amunt lligat a la pota del gegantí ocell:

Tanmateix a l'extrem oposat d'on jo era vaig albirar una mena de cúpula, de color blanc i de circumferència molt perfecta. "Que estrany! Una construcció aquí? Potser és sorra acumulada?", vaig pensar, intrigat. I com que no tenia res més a fer, m'hi vaig encaminar.

No vaig tardar gaire a atènyer el lloc, una clapa d'herba i matolls a tocar de la platja; val a dir que, de prop, encara em va xocar més aquella rara forma oval, immensa i blanca. Prou que hi vaig fer un parell de voltes senceres a l'entorn, en cerca d'una entrada, d'un forat, o tal vegada, d'algun senyal que em permetés endevinar què era; però fou en va. Tot era uniforme i impenetrable i, d'altra banda, tan llis que no em permetia de grimpar-hi. I sabeu quant feia la circumferència? Cinquanta passes justes.

Tot contemplant l'estranya forma em va sorprendre una sobtada desaparició de la llum diürna. "Com pot ser que s'hagi amagat el sol de cop, sense crepuscle?", em vaig preguntar. Recordo que era estiu i havia calculat que encara faltava una hora llarga per l'ocàs. Llavors em vaig adonar que un núvol gegantí havia tapat el disc solar. Bé, primer em vaig pensar que era un núvol, però era una cosa que es movia amb rapidesa vers l'illa i ben aviat vaig descobrir de què es tractava: era un ocell espaordidor, de cos immens i ales descomunals! Fixeu-vos com era de gran, que havia provocat un eclipsi solar!

³ *Op. Cit., Vol. II, Segon viatge, Nit 543-544, p. 576-577.*

Esparverat, em vaig amagar enmig dels arbres propers i vaig recordar... (...) la història que m'havien explicat alguns viatgers, temps enrere, sobre una au enorme coneguda amb el nom d'au roc. Aquell ocell colossal, m'havien dit, alimentava els seus polls amb elefants. I aleshores vaig comprendre que l'espècie de cúpula que hi havia al meu davant era un ou de roc.

L'ocell planà un instant damunt de l'ou i, poc a poc, va descendir a sobre seu, posà les urpes a terra, plegà les ales i, tot covant l'ou, s'adormí com un beneït (...). Al cap d'una estona de contemplar com un badoc la gegantina au i quan l'ombra nocturna ja s'havia emparat del paratge, se'm va acudir una idea: em vaig treure el turbant, me'l vaig entortolligar a la cintura i em vaig dirigir amb tota cautela cap a una de les potes de l'ocell adormit. I amb el tros sobrer de turbant que duïa a la cintura m'hi vaig lligar tant fort com vaig poder. La meva intenció era que quan l'au emprengués el vol se m'emportés amb ella. (...) En aquella poc confortable posició i amb el neguit que em dominava no vaig aclucar l'ull en tota la nit i, de matinada, vaig assistir a l'esplendorós espectacle del naixement de l'aurora. Quan els primers raigs de sol s'estengueren damunt les tranquil·les aigües, l'ocell no tardà a deixondir-se i, després de proferir un grall esborronador, es va enlairar cel amunt sense adonar-se que transportava un agosarat polissó.

En el temps que durà el vol vaig restar com paralytitzat, sense moure ni un dit, i us puc assegurar que ens vàrem remuntar tan enlaire que gairebé tocàrem el sostre del món. De seguida que vam aterrar de nou, em vaig afanyar a deslligar-me, tement que advertís la meva presència. Però l'au estava massa atrafegada en els seus quefers per fixar-se en una puça com jo. Amb esgarrifança, vaig observar com caçava una enorme serp, l'enxampava amb el bec i s'envolava amb ella fins a perdre's de vista.

- a. La mirada de Sindbad canvia després de veure l'ocell. Quin objecte s'ha transformat també als seus ulls? Com?
- b. De quina manera creus que hagués descrit Sindbad la cúpula si hagués sabut abans que era un ou?
- c. Què és el que el meravella de l'au roc? Copia oracions en què es mostri la fascinació de Sindbad per l'ocell.

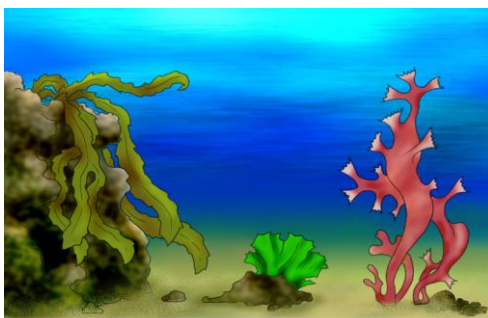
Més tard, Sindbad arribarà a la vall dels diamants on trobarà una curiosa bestiola⁴:

En una altra de les regions que travessarem hi havia unicorns, animals hervíbors com les vaques o els búfals del nostre país. Es tracta d'una bèstia força més corpulenta que un camell, d'exceptionals dimensions, i al bell mig de la testa li creix una banya descomunal-d'aquí li ve el nom-que pot arribar a fer dins a deu colzes de llargada. Si un s'hi fixa bé, pot distingir al corn la figura d'un home. Els unicorns s'alimenten de farratge i pasturen al costat dels bòvids en aquelles contrades, especialment entre diferents menes de búfals desconeguts a la nostra terra. Els nadius del lloc ens contaren que els unicorns són capaços de banyegar un elefant i dur-lo clavat al corn sense ni tan sols adonar-se'n. Quan això succeeix, l'unicorn continua pasturant com si res pels prats i marges i el desgraciat elefant, és clar, es mor clavat a la banya; llavors, la calor del sol fon el greix de l'elefant, que entra als ulls de l'unicorn i el deixa cec. Una vegada

⁴ *Op. Cit., Vol. II, Segon viatge, Ni 545, p. 581.*

encegat, l'unicorn no sap per on tirar i s'estira impotent a terra fins que apareix un au roc, l'enxarpa i s'envola amb tan enorme presa per portar-la als seus polls com aliment.

- a. Descriu a l'unicorn que veu Sindbad.
- b. Coneixes la diferència entre animal mitològic i animal fantàstic? Descriu alguns dels que trobaràs al següent enllaç: <http://blocs.xtec.cat/aracnefilafila/2012/03/26/animals-fantastics-versus-animals-mitologics/>
- c. Descriu el monstre creat per Perucho: <http://cvc.cervantes.es/literatura/escriitores/perucho/antologia/monstruos.htm>

TERCER VIATGE:

Sindbad arriba a l'illa dels micos, indret d'on mai no ha sortit ningú viu⁵:

A poca distància de la costa, sortosament, vam descobrir aigua potable i arbres fruiters, però la sorpresa més grossa va ser que més enllà dels arbres vam entreveure la silueta d'una elevada construcció, com una immensa torre, a l'altra part de l'illa, i cap allà dirigírem les nostres passes.

De prop, l'edifici feia l'efecte d'una mena de fortalesa, amb una gran porta d'entrada. La porta era de banús, de doble batent, i de seguida ens vam fixar que era entreoberta. Pels voltants no es veia ningú i un company agosarat va treure el cap per l'obertura i ens informà que tampoc a dins no es veia ni un ànima. Així, doncs, a falta d'algú que ens concedís el permís, ens vam ficar a la misteriosa torre i vam anar a parar a un pati interior, porticat i molt ample. Al mig del pati destacava un banc de grans dimensions i excessivament elevat per la mida d'un home normal i, en un racó, hi havia un fogar, alguns atuells de cuina i una escampada d'ossos per terra. A part d'això, no vàrem veure res més, i les portes que donaven al pati eren totes tancades i barrades. Tot plegat era ben estrany.

Mentre intercanviàvem opinions sobre la nostra situació i aquell singular edifici, asseguts al pati, es va anant fent fosc i vam decidir que passariem la nit allà, on semblava que els micos no feien acte de presència. Però quan més distesos estàvem en la conversa, resignats ja a la nostra sort, el xerric de la porta d'entrada, acompanyat del soroll d'unes passes tan poderoses que gairebé feien tremolar el terra, ens va posar l'ai al cor i correguérem a refugiar-nos en un racó del pati.

⁵ *Op. Cit., Vol. II, Tercer viatge, Nit 546, p. 584-587.*

Serà difícil que us imagineu la figura de l'horripilant monstre que féu acte de presència! Glaçats de terror, no podíem creure el que vèiem: un gegant negre, alt com una palmera, amb els ulls com torxes espurnejants i les orelles com dos ventalls que li penjaven fins a les espatlles. La seva boca, envoltada per uns llavis tan prominents com els d'un camell, semblava l'obertura d'un pou d'on sortien uns ullals iguals que els d'un porc senglar. I les ungles de les mans, quina feredat!, eren talment unglots de fera. Fins i tot ara se'm posa la pell de gallina només de pensar-hi!

(...) El gegant es va asseure una estona al banc, esbufegant i emetent, de tant en tant, uns grunys espaordidors. I quan semblava que estava més descansat, donà un cop d'ull al voltant, es posà dempeus i es dirigí de dret cap a on érem nosaltres.

En aquell moment, moguts per l'instint de supervivència, esclatàrem en xiscles i començàrem a córrer cap a totes bandes. Però no teníem escapatori, les portes eren tancades i cada dues passes del gegant eren cinquanta de les nostres. Per desgràcia, jo vaig ser el primer que el monstre enxampà. Em va agafar com si fos un nen petit i em va començar a grapejar de mala manera. Jo no podia fer res de res per defensar-me i vaig deixar que em sacsegés i em palpés tant com li va donar la gana. Es veu que la bèstia cercava carn, però jo, si bé normalment ja sóc prim, llavors estava més magre a conseqüència del viatge i dels últims esdeveniments i, gràcies a Déu, no li vaig fer peça. Proferint un esgüell de desgrat, em va deixar anar a terra com si fos un sac, però us asseguro que aquell cop em va semblar una carícia després d'haver-me sentit com un ratolí als bigotis del lleó.

El monstre repetí la mateixa operació amb altres companys meus i, un a un, els va deixar anar després d'examinar-los, fins que li tocà el torn a l'arraix. L'arraix era un home fort, ample d'espatlles, musculós i un xic panxut, i la cara de satisfacció que va fer el gegant, juntament amb els grunys que proferia mentre el palpejava, no presagiaven res de bo al pobre capità. Finalment, davant del nostre horror, amb una mà li agafà el cos, amb l'altra el cap, se'l col·locà sota el peu i li va aixafar el coll sense pietat. El cruixit dels ossos del malaurat arraix va ressonar a dins de cadascun de nosaltres com si ens haguessin esqueixat el cor.

Però no havíem acabat, ni de bon tros, de presenciar barbaritats. A continuació, l'ésser monstruós va agafar un ast prou llarg i va traspasar el cor del que havia estat el nostre arraix, l'hi va entaforar per la boca i l'hi va fer sortir pel forat del darrere. Després d'encendre la llar, el va fer giravoltar damunt de les brases fins que el va tenir ben rostit, el va trinxar com un pollastre i se'l va cruspí voraçment, tot escurant els ossos amb delectació. (...) Tip i rebotit, l'infame es va estirar a terra i es va adormir, i al cap de ben poc ja roncava com un marrà. Imagineu-vos quina nit més desagradable vam passar, sentint el concert de roncs d'aquell monstre esgarriós. L'endemà al matí, quan es va despertar, ni tan sols ens va fer cas, s'aixecà d'un bot que va fer trontollar el terra, va sortir de la torre i se'n va anar onsevulla que fos el seu amagatall diürn. Com que havia deixat la porta oberta, també nosaltres sortírem en cerca d'algun forat per amagar-nos, però la recerca fou en va. No hi havia cap lloc a l'illa on poder escapar de les grapes del gegant. Vam beure aigua, vàrem menjar fruita, just per mantenir-nos, i ens tornàrem. Amb l'ànima als peus cap a la torre.

No cal dir que ens vam passar el dia planyent-nos de la nostra atziaga sort. (...) fins que, cap al tard, el soroll de passes ens va fer emmudir de cop i ens posà de nou l'esglai al cos.

El gegant havia vingut a sopar i, com el dia abans, en va repassar uns quants de nosaltres abans de triar el que li va fer més gràcia i que-no repetiré els detalls escabrosos-va tenir la mateixa fi que l'arraix.

Al matí següent, quan el gegant hagué partit, els meus companys reiniciaren el rosari de lamentacions. Un de nosaltres, però, el va interrompre per proposar:

-Amics, no en traurem res dels gemecs i dels planys. El que hem d'intentar és eliminar aquest monstre.

(...)

-Abans de pensar com desfer-nos d'ell-vaig opinar jo-, hauríem de fer els possibles per construir una barca que ens permetés de fugir d'aquesta illa maleïda. Hi ha arbres, tenim troncs i branques i, a la platja, fustes i restes del naufragi del nostre vaixell. En comptes d'estar-nos amb els braços plegats, valdria més que ens poséssim a treballar i així almenys, tant si aconseguim matar el monstre com si no, ens podrem escapar d'aquesta illa nefasta. En tot cas, val més morir ofegats que a la brasa, o no?

La meva proposició va merèixer l'aprovació general i, amb l'esforç de tots, reunírem la fusta necessària i tiges prou resistents i, en unes hores, apanyussàrem un bot, hi col·locàrem els queviures que vàrem poder arreplegar i l'amagàrem darrere d'una roca que hi havia a la platja. Fet això, ens en tornàrem a la torre i ens dedicàrem a pensar com alliberar-nos de la bèstia aquella mateixa tarda, de manera que no ens pogués impedir la fuga. Malauradament, quan arribà el monstre no havíem acabat de concretar res i un altre company nostre va morir sacrificat a la seva fam. Però quan el vaig veure estirat a terra, roncant com un porc, una llum se'm va encendre a la ment i de seguida vaig comunicar el pla als altres. I vam resoldre de provar sort amb el meu estratagema. Les brases encara eren enceses i ens vàrem acostar al fogar, hi apuntàrem dos asts, i quan el ferro esdevingué roent, els uns per un cantó i els altres per l'altre, ens aproximàrem al gegant. I amb tota la pressió i la força que vàrem poder, li enfonsàrem els asts als ulls. Els alarits de dolor que llançà el monstre encegat ressonaren per l'espai i ens ompliren de basarda mentre fugíem a la desesperada en direcció a la platja. (...) Ja érem tots dins del bot, utilitzant fustes a guisa de remes per allunyar-nos de la platja, quan, pel nostre horror, el monstre va reapareixer. I aquella vegada no anava sol, sinó en companyia d'una ogressa, segurament la seva femella, més horripilant encara i més ferotge que ell. Venien enfurismats, braolant i bavejant de ràbia i si bé va semblar que no els feia cap gràcia ficar-se a l'aigua i mullar-se, ens van atacar des de terra amb rocs i pedres. (...) Finalment, només tres vam sobreviure a l'atac de pedres amb què ens havien obsequiat els ogres.

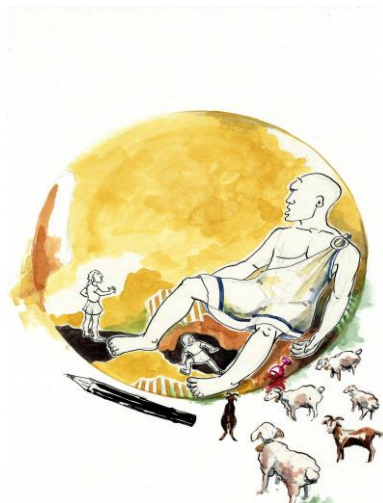
- a. Descriu al monstre.
- b. Com devora als tripulants del vaixell?
- c. Què decideixen Sindbad i els seus companys per deslliurar-se del monstre?
- d. Compara aquesta aventura amb la d'Ulisses i el Cíclop de l'*Odissea*. Et poden ser útils els següents enllaços:

http://ficus.pntic.mec.es/fpeg0013/Textos%20literatura/canto_ix_el_ciclope.doc

<http://www.xtec.cat/~sgiralt/labyrinthus/graecia/littera/homeros6.htm>

- e. La primera vegada que el Cíclop li pregunta a Ulisses com es diu, ell li respon Ningú, és a dir, *Nemo*. Podries dir de quina famosa narració de Jules Verne és protagonista *Nemo* y què té a veure aquesta història amb el mar? Pots consultar el següent enllaç:

<http://www.xtec.cat/~pbernat/Verne,%20Jules%20Verne/>

QUART VIATGE:

Es desencadena una tempesta que destroua el vaixell on navegava Sindbad . Ell i uns quants companys aconseguen sobreviure⁶:

D'aquella manera, suportant les inclemències del temps i dels elements, vam surar hores i hores, fins que els corrents marins ens van conduir cap a una costa desconeguda. Exhausts, morts de set i de gana, ens vam deixar caure damunt de la sorra, en espera que les nostres cames fossin capaces de caminar altra vegada.

Quan les nostres forces ens ho van permetre, vàrem endinsar-nos en terra i, per sort, l'exuberant vegetació del lloc ens va proporcionar aliment suficient per recuperar-nos un xic de les penes. La primera nit la vàrem passar a la platja, però el dia següent ja ens trobàrem en condicions de recórrer més a consciència la contrada i, amb el desig de descobrir-hi presència humana, ens vam posar en marxa.

Poc ens imaginàvem en el moment d'iniciar el recorregut que ben aviat les nostres expectatives serien recompensades i, amb gran alegria, després d'haver travessat l'arbreda, albiràrem un edifici enmig d'una plana. No cal dir que vam córrer cap a la casa, que era una construcció imponent, i a mesura que ens hi apropàvem, vàrem comprovar que una colla d'homes ens esperava a la porta. Contents, els vam saludar cridant a ple pulmó, però, estranyament, no ens van tornar contesta. I per més sorpresa, a més de no obrir boca, observàrem que anaven

⁶ *Op. Cit., Vol. II, Quart viatge, Nit 551, p. 594-595.*

completament nus i no donaven mostres de desconcert, un d'aquells homes impassible ens indicà clarament que entréssim. Nosaltres intercanviàrem unes mirades interrogatives, però no vam dubtar gaire a seguir-los. No estàvem en situació de refusar l'hospitalitat de ningú, ni que fos la d'aquells personatges tan poc comunicatius.

Seguint les seves passes, vam arribar a una espaiosa i austera sala i allà ens deixaren sols fins que va aparèixer un senyor que almenys ens va donar la benvinguda. L'home no tenia un aspecte gaire agradable i tot i que deixava anar algun mot, de tant en tant, mentre li explicàvem la nostra història, ja es veia que era home de poques paraules. Tot plegat era força misteriós i a mi, la veritat, no em va fer bona espina. Com fos, l'home ens va convidar a entaular-nos en una sala contigua i ordenà als seus estranys servents que ens portessin menjar.

El menjar que ens van servir era una gasòfia tan fastigosa que no la vaig ni voler tastar. Els meus companys, tanmateix, no compartiren el meu desdeny i, afamats com estaven, començaren a engolir aquell vomitiu menjar. Tant de bo no ho haguessin fet, pobres desgraciats! Perquè, amb creixent espant, vaig observar com es transformaven a mesura que l'anaven engolint. Al cap de poca estona ja havien perdut del tot les formes: menjaven com porcs, amb els ulls desorbitats, i s'empastifaven tot el cos sense donar-hi la més mínima importància. Per beure, ens van servir oli de coco i, si bé jo no me'n vaig empassar ni una gota, els altres se'l bevien com si fos aigua clara. Era evident que havien perdut el seny. Gràcies a Déu que em va conservar el juí per no tastar aquella menja enverinada!

Envoltat dels meus alienats companys, que ja no em reconeixien, i d'aquella colla de servents que anaven com Déu els havia dut al món i actuaven com autòmats, em vaig adonar que havíem caigut en poder d'un maleït ogre, coneixedor de les males arts més abominables.

Després de l'inafaust àpat, van obligar els companys a deixar la sala i, des de la finestra, vaig veure com els lliuraven a un pastor i els posaven a pasturar com si fossin bèsties. Quina pena em va fer! A mi en van deixar allà tancat, segurament en espera que sucumbís de fam i tastés la gasòfia. Però jo, mal em morís de gana, havia decidit que ni la tocaria. L'objectiu d'aquell tracte tan especial als hostes ben aviat se'm féu palès: era fer que perdessin l'enteniment i pensessin només a menjar per tal que s'engreixessin i servissin per saciar la fam de l'ogre. Aquell ogre, amics meus, era caníbal, igual que els seus servents; però mentre aquests es menjaven la carn humana crua, el seu amo se la feia rostir i adobar. I us asseguro que en el temps que vaig restar en aquell catau d'horror, vaig ser testimoni de fets esgarrifosos.

De mi, per sort, se'n van oblidar els servents en veure que m'entossudia a no menjar i, com que ja era sec de mena i no els feia peça, fins i tot van negligir la vigilància que exercien sobre mi i vaig poder aprofitar un descuit per escapar.

Instintivament vaig enfilat camí en direcció a la platja quan, en un tossal proper, vaig veure un home que em feia senyals. Era el pastor de ramats humans que treballava al servei de l'ogre. La meva primera intenció fou arrencar a córrer per allunyar-me'n, però els crits del pastor em van deturar.

-Ei, tu! No tinguis por!-s'esgargamellava-. Sé que no has perdut el seny com els altres!

Mentre ho deia em vaig fixar que a l'esplanada, al peu del puig, hi havia un grup força nombrós d'homes que pasturaven. Entre ells, segurament, hi devia haver els meus malaurats companys. Era un espectacle esbalaïdor.

-Escolta, noi!-continuava cridant el pastor-. No t'acostis cap aquí! Vés cap a...

Les seves darreres paraules no m'havien quedat clares.

-Què?-vaig preguntar amb tota la potència de la meua veu.

-Cap a la dreta, vés cap a la dreta! Allà trobaràs el camí principal i arribaràs a bon port!

(...) Atenent les indicacions del pastor vaig trobar el camí que havia anomenat principal i el vaig començar a seguir fins a perdre de vista el tossal. Adés caminava i adés corria, desitjós de fer via i d'arribar a algun indret civilitzat i així, gairebé sense reposar, em va caure la nit al damunt. Prou que vaig intentar de trencar el son a la vora del camí, però tot i que estava cruixit i fatigat, els nervis, la gana i la por m'impediren d'aclucar els ulls i, finalment, vaig decidir de continuar avançant, encara que fos enmig de la fosca.

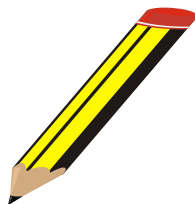
L'endemà al matí, a la llum del dia, vaig optar per dur-me algunes herbes i fulles de plantes silvestres a l'estómac. I sort que ho vaig fer així, perquè la caminada va durar més dies que no m'imaginava i, si no ho hagués fet, m'hauria mort de gana. Al cap de vuit dies de camí, finalment, em va semblar veure unes figures que es movien a la llunyania i vaig apressar la marxa. De més a prop vaig poder distingir clarament un grup de persones que es dedicava a la recollecció del pebre en un extens conreu. (...) Sortosament, l'actitud d'aquells homes no semblava agressiva, ans al contrari; primer em van indicar amb gestos que no tingués por i de seguida em van dedicar un allau de salutacions de benvinguda i de preguntes: que d'on venia, que qui era, que com havia anat a parar a aquelles contrades...Ja més tranquil, després de comprovar que era enmig d'una colla de gent enraonada, em vaig disposar a explicar-los de bon grat les peripècies que m'havien portat a la seva terra.

- a. Què els succeeix als companys de Sindbad?
- b. Aquesta escena recorda la trobada entre Circe i Ulisses al Cant X de l'*Odissea*. Compara ambdós textos i comenta les seves similituds i diferències. Pots emprar els següents enllaços:

<http://recursos.cnice.mec.es/latingriego/Palladium/latin/esl411dt02.htm>

http://www.edu.mec.gub.uy/biblioteca_digital/libros/h/Homero%20-%20La%20Odisea.pdf

<http://www.xtec.cat/~sgiralt/labyrinthus/graecia/littera/homeros6.htm>

Poc després, Sindbad arriba a una ciutat rica y pròspera, on se n'adona que tothom, sigui del rang que sigui, munta a cavall sense sella. És així com decideix dedicar-se a la fabricació de selles, activitat amb què es farà immensament ric⁷:

El governador va posar a la meua disposició els elements necessaris i un bon fuster a qui vaig ensenyar l'art de tallar la fusta, polir-la i revestir-la de cuir. Després d'haver fet un feltre de llana, vaig col·locar-hi la cingla per subjectar la sella sota el ventre i, seguidament, vaig fer venir un ferrer que, seguint les meves instruccions, va confeccionar uns estreps. Un cop acabats, els vaig llimar, els vaig cobrir d'estany i els vaig lligar amb cordó de seda. Fet això, la sella va quedar en condicions de ser utilitzada.

Per a la primera demostració, el governador va fer conduir al pati de palau un dels millors corsers de la quadra. Li vaig posar la sella a sobre, vaig subjectar-hi els estreps i les regnes i, davant l'expectació de les autoritats congregades, vaig muntar ben gallardament i vaig fer trotar un xic l'elegant muntura. El governador, no cal dir-ho, va voler provar de seguida la sella i quedà plenament satisfet del resultat, fins al punt que em va donar una generosa recompensa pel treball.

L'èxit de la sella fou absolut. Consellers i dignataris van fer cua per sol·licitar-ne una d'igual, i aviat la veu va córrer per tota la ciutat i tothom es va afanyar a demanar-ne. Amb el fuster i el ferrer que m'havien ajudat a fabricar-la, vaig muntar un negoci de fabricació i venda de selles que em va permetre reunir una fortuna considerable i que em va convertir en un personatge famós i estimat arreu de la comarca.

- a. Descriu la sella que fabrica Sindbad.
- b. Per Sindbad una sella era un objecte quotidià i per això li resulta estrany que ningú no n'hagi sentit a parlar mai. Clica al següent enllaç on trobaràs un video sobre el *Book*. Després crea tu una descripció similar sobre un objecte quotidià com si tampoc ningú no n'hagués sentit a parlar mai:
<http://www.materialesdelengua.org/EXPERIENCIAS/descripcion/describircondobleintencion/book.htm>

CINQUÈ VIATGE:

Sindbad reprendrà els seus viatges i s'enfrontarà de nou a greus perills com l'au *roc*⁸, però, finalment, sobreviurà i gaudirà de l'aventura d'explicar les seves peripècies:

Bé, amics, tal com us vaig dir ahir, em vaig instal·lar a Bagdad envoltat de totes les comoditats i de l'afecte de la família i de les amistats, oblidant les penes passades. Potser massa les vaig oblidar, perquè al cap d'un temps el dimoni del viatge em va tornar a temptar; ningú no em va poder dissuadir del meu propòsit i, carregat amb l'equipatge i els paquets de mercaderies que vaig comprar, vaig enfilem de nou el camí de Bàssora.

⁷ *Ibidem*, Nit 552, p. 598.

⁸ *Op. Cit.*, Vol. II, Cinquè viatge, Nit 556, p. 606-608.

Tots passejant pel port de la gran ciutat costanera em vaig fixar que aparellaven una magnífica nau, flamant i majestuosa. Embadalit, vaig contemplar una estona les operacions dels treballadors mentre acabaven de donar els últims tocs als pals, les vergues i el velam d'aquella obra d'art i la deixaven en disposició de navegar. Com que llavors tenia cabals suficients, em vaig informar del preu de la fabulosa embarcació i, sense regatejar, la vaig adquirir immediatament. En els dies següents vaig llogar un expert arraix, mariners i tot el servei que feia falta per a una llarga travessia i, finalment, una colla de mercaders em van pagar el passatge que calia per embarcar-se en el meu vaixell. Tot era a punt per salpar, vaig posar els meus fardells al magatzem, junt amb els dels altres comerciants, i més il·lusionat que mai vaig donar l'ordre de partida en un matí assolellat i ple de bons auguris.

A la primera del viatge ens ca somriure la fortuna i solcàvem la mar plana, de port en port i de costa en costa, sense cap mena d'incident. Vèiem món, els negocis anaven de primera i l'ambient a bord era immillorable. Tot fent ruta, l'arraix em va venir a demanar permís per tirar l'àncora a prop d'una bella platja-malgrat que no era previst a la derrota marcada-perquè els passatgers havien expressat el seu desig d'anar-hi a fer una passejada. Jo no hi vaig tenir cap inconvenient, més aviat vaig pensar en la feina i, per la meva part, vaig preferir continuar descansant a la cabina.

Estava gaudint d'una bella migdiada, quan uns trucs a la porta em varen desvetllar i vaig sentir una veu que cridava:

-Senyor, senyor! Veniu de pressa!

-Què passa?-vaig dir, sobresaltat, en el moment d'obrir la porta. La cara riallera d'un dels passatgers indicava que no es tractava de cap cosa dolenta.

-Veniu a terra, si us plau, que us volem convidar a un banquet-va dir tot engrescat-, estem rostint un pollastre tan enorme que en tenim per atipar-nos durant una setmana tots els del vaixell.

El vaig seguir tot i que no tenia gana, però hauria estat una manca de delicadesa no acceptar l'ofertament. "Mira que en són d'exagerats, aquests marxants", vaig pensar. Ara, quan vaig arribar a la platja, al lloc on preparaven el festí, i vaig veure la parada, em vaig adonar de seguida del que havia passat: estaven rostint un poll d'au roc! A prop hi havia la closca trencada de l'ou i el toll d'aigua que s'havia format al voltant quan l'havien trencat.

-Guaiteu, guaiteu quin ou!-va fer un dels mariners, assenyalant les restes-. Li hem llençat pedres fins que ha petat i fixeu-vos quin poll hi havia a dins. Avui, festa grossa!

-Què heu fet, desgraciats?-els vaig escridassar jo, fent-los callar de sobte i deixant-los a tots ben parats-. Que no sabeu quina mena de poll és aquesta?

-Senyor, nosaltres no...

-Valga'm Déu! No veieu que és un ou d'au roc?

-Prou que ho sé què és!-va saltar un altre fent-se l'entès-. Però quin inconvenient hi ha a cruspirse el poll? Que potser no és bo com qualsevol altre?

-No és això, home; és que quan aparegui la mare ens farà miques a tots plegats. Que en sou d'inconscients! Fugim d'aquí de seguida!

Però per més que els vaig avisar, ningú no em va fer cas i com que unànimement decidiren de continuar el banquet, no vaig poder fer valer la meua autoritat. Preocupat i nerviós, no apartava els ulls del cel mentre els altres es divertien i, finalment, els meus temors es van fer realitat: una ombra gegantina va enfosquir l'horitzó i aparegueren les impressionants figures de dos ocells roc planant amenaçadorament damunt nostre. Els dos ocells, que devien ser una parella, començaren a grallar esfereïdorament quan descobriren la destrossa que havien fet els meus companys.

-Tots al vaixell!-vaig cridar.

I aquella vegada sí que em van fer cas. Van interrompre immediatament la festa i tot foren corredisses i xiscles per arribar el més aviat a l'embarcació. L'arraix, tan espantat com els altres, ordenà llevar l'àncora i salpar a tota vela mentre ressonaven com trons els gralls de les dues aus gegantines.

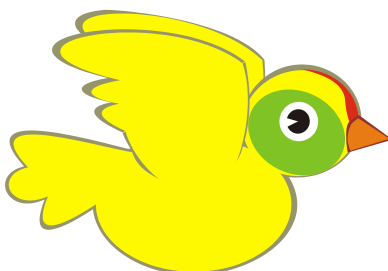
Estranyament, al cap d'una estona de planeig, les aus es van enllunyar cel enllà i van desaparèixer.

-Podem respirar tranquils!-va fer l'arraix veient-se fora de perill.

Però jo no les tenia totes i una vegada més, per desgràcia, ho vaig encertar. Quan a bord s'havia calmat tothom i portàvem unes milles de navegació, amb tota normalitat, l'ombra fatal ens va tornar a posar l'ai al cor. Les dues aus van reaparèixer amb evident ànim de venjança i ben aviat vam observar que cadascuna d'elles duia una roca immensa a les urpes. No costava d'endevinar sobre què tenien la intenció de llençar-les i, efectivament, una d'elles es va col·locar damunt nostre i la va deixar anar. L'arraix, que era un vell llop de mar va ordenar una ràpida i hàbil maniobra i va aconseguir que el vaixell esquivés la pedrada, malgrat que les onades produïdes per l'impacte de la roca van estar a punt de fer-lo sotsobrar.

De la primera escomesa ens n'havíem escapat, però no vam tenir tanta sort amb la segona! L'altre ocell, després de llançar un grall terrible, va deixar anar la roca i aquella sí que va encertar de ple la popa del meu preciós vaixell. Talment un llamp enmig d'una violenta tempesta que ens hagués caigut a sobre, així fou l'efecte que va causar! El timó va volar pels aires, el buc es va esberlar i, vist i no vist, em vaig trobar al cor d'un remolí d'aigua, a la mercè de l'impetuós corrent provocat. Encara no sé com vaig aconseguir de surar a la superfície i aferrar-me a una de les fustes que havia saltat de la nau, però el cas és que així va passar.

- a. Al text tornem a trobar la doble vessant de Sindbad mercader i aventurer. Assenyala les parts en què se'ns mostra.
- b. L'ou de l'ocell roc és de nou motiu de confusió, en quin sentit aquesta vegada?
- c. Com es vengen les aus dels tripulants de la nau?
- d. Qui és el narrador de les aventures de Sindbad? Quins són els narrataris? Quin paper juga la "dificultat" com a element narratiu de les seves històries. Posa algun exemple.

SISÈ VIATGE:

La nau en què navega Sindbad perd el rumb i s'estavella. Sindbad el marí aconsegueix salvar-se i observa les meravelles de l'exòtic indret on es troba⁹:

La nostra sorpresa no féu sinó créixer encara més quan, en recórrer els encontorns, vam trobar un riu que naixia a l'interior de l'escullera, lliscava a borbollons i anava a endinsar-se a les entranyes d'una muntanya. I no fou l'aigua fresca i dolça el que més ens va admirar, tot i que vam satisfer la set plenament amb unes delitoses glopades, sinó el fet que el fons de les aigües cristal·lines era pavimentat de perles, jacints i altres pedres precioses. Una meravella de la natura. De seguida vàrem remarcar també que per aquells verals hi abundava l'àloe, d'excel·lent qualitat, i al peu dels esculls hi brollava una font d'ambre pur i espès que corria com la cera i s'estenia fins a formar bassals on es solidificava com a conseqüència de la calor del sol. Per això tota la contrada feia olor d'almesc. Un dels braços del corrent d'ambre anava a parar a la platja i ens vam fixar que alguns animals marins sortien a la superfície per engolir-ne. Després d'haver-se'l empassat, molts d'ells el tornaven a vomitar damunt la sorra i aleshores prenia un color i una consistència diferent. Tot plegat era ben extraordinari, un miracle de la creació.

- a. Defineix *almesc* i *ambre*.
- b. Per què diu Sindbad que tot plegat era extraordinari?
- c. Pren com a model el següent article de Juan José Millás a l'enllaç i explica només amb substantius què veu Sindbad a l'illa:
http://elpais.com/diario/2005/02/18/ultima/1108681201_850215.html

SETÈ VIATGE:

A punt d'ésser devorat per peixos gegants a la Regió dels Reis, Sindbad aconsegueix arribar, empès pel corrent del riu, fins a una ciutat. Un ancià l'ajudarà i acabarà casant-lo amb la seva pròpia filla¹⁰:

⁹ *Op., Cit., Vol. II*, Sisè viatge, Nit 560, p. 616.

¹⁰ *Op. Cit., Vol. II*, Setè viatge, Nits 565 y 566, p. 627-630.

Poc temps després del casament, però el meu sogre-que Déu l'hagi perdonat-pagà tribut a la mort i el vam enterrar enmig del dolor de tota la família. I tal com havia quedat establert, vaig heretar les seves propietats i el títol de cap del gremi de comerciants.

Per la meua nova posició em vaig veure obligat a freqüentar el tracte dels ciutadans i a fer més vida fora de casa, ja que moltes transaccions requerien la meua supervisió i el corresponent permís. Així fou com em vaig adonar d'un fet singular que succeïa regularment a la ciutat i que fins aquell moment m'havia passat completament desapercbut. El primer dia de cada mes, la majoria dels homes sofria una increïble metamorfosi: els apareixien ales a l'esquena i se n'anaven volant cel enllà, deixant dones i criatures abandonades fins que tornaven al cap d'unes hores i adoptaven de nou l'aspecte normal. La visió d'aquell estrany fenomen em va colpir talment que vaig pensar que, quan tingués oportunitat, demanaria a un d'ells que se m'emportés onsevulla que anés volant com un ocell.

Un primer de mes, doncs, i sense participar-ho a la meua dona ni a ningú de la seva família, vaig anar a casa d'un conegut, que sabia del cert que pertanyia a aquella classe d'éssers humans, i li vaig demanar que em portés amb ell en el seu viatge pels aires. De primer s'hi va negar en rodó, però vaig arribar a insistir tant i tant que, per cansament, finalment va accedir a carregar-me. Em vaig col·locar a la seva esquena, procurant no impedir amb els braços el moviment de les ales, i d'aquella guisa ens envolàrem cel amunt. Vam arribar a un punt tant alt de l'espai que quasi tocàvem la cúpula de les esferes i allà, meravellat, vaig sentir les lloances que els àngels dediquen a nostre Senyor. Extasiat de fervor religiós i d'emoció vaig cridar ben fort:

-Glòria a Déu! Alabat sia el Senyor!

Tot just acabar-ho de pronunciar, va sorgir del cel una llengua de foc que per pèls no ens va cremar, amb gran esglai per part meua. Alhora, l'home que em portava va començar a descendir en picat i, enfurismat, em va deixar abandonat al cim d'una muntanya (...)

-De poc no ens portes a la ruïna amb les teves lloances a Déu (...)

-Però jo no sabia que no ho podia dir. T'ho prego, tingues pietat i no em deixis aquí. Prometo no tornar a obrir la boca en tot el camí, t'ho asseguro! Estic escarmentat.

Vaig suplicar-li ferventment que em tornés a conduir a la ciutat, muntat a la seva esquena i, amb la condició de no dir ni piu, va permetre que pugués i em vaig envolar amb ell. Per fi em va deixar al pati de casa i vaig donar gràcies a Déu per haver aconseguit d'arribar-hi sa i estalvi després d'aquella estranya aventura celestial.

La meua dona, que m'havia vist com aterrava, va sortir a rebre'm tota afectada.

-Amor meu! Com és que t'has embolicat amb aquesta mala gent?-em va dir mentre m'abraçava.

-Perdona'm, jo no sabia que...

-No saps que tenen tractes amb el diable, aquests infames? Per això volen!

-Valga'm Déu! Per això quan he pronunciat el nom de l'Altíssim...

-L'has pronunciat i t'has salvat? Gràcies, Déu meu! T'hi podies haver quedat!

-Però el teu pare no me n'havia dit mai res!

-I és clar! El meu pare era un home de bé i no en volia ni sentir a parlar d'aquests endimoniats.

-Quin malson! I pensar que he volat amb un d'ells... Que el Senyor em perdoni!

-A mi, la veritat, no m'ha fet mai gràcia haver de viure prop seu. Saps què podem fer? Vendre les propietats i anar-nos-en al teu país. Allà viurem més tranquils, perquè aquí, després de la mort dels meus pares, ja no m'hi lliga res.

Em va semblar que el suggeriment de la meva dona era d'allò més encertat.

- a. Qui són els éssers misteriosos de la història de Sindbad?
- b. Cita d'altres personatges de ficció que també es transformin. Quin és l'antídot contra ells? Poden ajudar-te els següents enllaços:
http://cultura.elpais.com/cultura/2015/06/13/actualidad/1434200586_962172.html
http://cultura.elpais.com/cultura/2015/06/13/actualidad/1434200586_962172.html
- c. Llegeix al següent enllaç el conte *Un señor muy viejo con unas alas enormes* de Gabriel García Márquez, en què l'autor també crea un ésser amb ales i compara'l amb el de la història de Sindbad:

<http://www.literatura.us/garciamarquez/enormes.html>

